

Tilbageskridt, saaledes som den her foreligger, hvilket er en ganske urimelig Betegnelse selv fra de Medlemmers Synspunkt, som fremsætter den, thi Tilmeldelsen er ved dette Lovforslag gjort langt lettere end tidligere, da man skulde tilmelde sig for hver Gang, der skulde dannes Valglister til ny Valg, medens man nu kun behøver at tilmelde sig den ene Gang, forudsat da, at man ikke flytter. Men jeg tror, at Grunden til denne Modstand mod Tilmeldelsen — en Modstand, der ogsaa har gjort sig gældende fra mange af de Rigsdagsmænds Side, som stemte for denne Tilmeldelse baade i 1903 og 1912 — for en Del ligger i, at man ikke ret har opfattet de folkekirkelige Forholds Forskellighed fra andre borgerlige Indretninger. Folkekirken er nok paa en vis Maade en borgerlig Indretning, thi den har jo en Side, der vender ud til Borgerne, men det er en Indretning af en ganske særlig Art, thi for at blive Medlem af Folkekirken kræves der jo Daab, den kristne Menigheds Daab. Det er et Krav, som ikke stilles fra nogen anden borgerlig Indretnings Side, og der er saaledes en meget stor Forskel mellem Folkekirken og andre borgerlige Indretninger. Men dernæst er det jo saaledes, at et Medlem af Folkekirken kan melde sig ud af denne. Vil man sammenligne dette Forhold f. Eks. med kommunale Forhold, vil man hurtigt opdage den store Forskel. En Mand kan ikke, selv om han er nok saa misfornøjet, melde sig ud af en Kommune. Man kan rejse bort fra en Kommune, men saa kommer man ind i en anden, man kan ikke helt skyde de kommunale Rettigheder og Pligter fra sig, det er umuligt. Der er maa-ske Mennesker, som rejser fra en Kommune til en anden, fordi de finder Skatterne tyngende og ubehagelige, det har jeg hørt Tale om, jeg kender ikke personligt dertil, men noget saadant kan ikke finde Sted indenfor Folkekirken. De kommunale Forhold er absolut bindende for Borgerne i Landet, man maa betale sine Skatter for Nydelsen af de kommunale Goder. Jeg kan ikke, naar jeg er her i København, er Skatteyder her i København og opholder mig her, sige til Kommunen: Jeg ønsker ikke at betale Skat, for jeg ønsker aldeles ikke jeres Goder. Jeg maa gaa paa Byens Gader, se ved dens Lys og drikke dens Vand, kort sagt tage min Part af alle de kommunale Goder, som jeg er i Stand til at bruge, men til Gengæld maa jeg ogsaa betale derfor. Folkekirken har det paa en helt anden Maade. Folkekir-

kens Goder bliver ikke paanødt en. Et Medlem af Folkekirken kan undlade at bruge Folkekirkens Goder, det er et ganske frit Forhold. Folkekirkens Skat, som er blevet noget større end hidtil ved Lønningenslovene af 4. Oktober 1919, kan man unddrage sig ved at melde sig ud af Folkekirken. Kommuneskat kan man overhovedet ikke unddrage sig; saa længe man har en Øre paa Lommen, kan Skattemyndighederne inddrive den ved Udpantning, naar de har Krav paa en.

Men hele dette Forhold, denne store Forskellighed, maa ogsaa gøre, at man maa opretholde det samme Frihedsprincip med Hensyn til Valglister og Valgret, idet man slet ikke i Folkekirken kender det, at kun Skatteydere har Valgret. Der er mange Folkekirkemedlemmer, som ikke har Skatteevne og ikke kan komme til at yde Skat, men som desuagtet har Valgret og bør have det. Nu findes der ganske vist ogsaa Skatteydere i Kommunerne, som ikke har Valgret. De har ikke Valgret, fordi de af andre Grunde end skattemæssige er udelukket fra Valgret. Jeg vil ikke tale om mindreaarige, for de faar heller ikke Valgret i folkekirkelige Forhold, men der er i de kommunale Valglove langt videregaaende Opholdsbestemmelser end foreslaaet ved dette Lovforslag om Folkekirkens Styrelse, Opholdsbestemmelser, som gør, at adskillige Skatteydere i en Kommune ikke har Valgret. Ogsaa Indfødsretten har jo sin Betydning med Hensyn til kommunal og politisk Valgret. Her har den kun meget lidt Betydning, idet Forholdet er det, at fremmede, naar de har været blot et Aar i Kommunen, kan faa Valgret til Folkekirken. Jeg mener derfor at kunne sige, at hele denne Modstand mod Tilmelding — som i og for sig er forunderlig nok, naar man ser hen til, at de fleste af dem, som har vist denne Modstand, selv har stemt for en saadan Ordning mere end en Gang — at hele den Modstand grunder sig paa, at man ikke ret har opfattet det folkekirkelige Princip i dets Forskellighed fra andre Indretninger her i Landet.

Anledningen til disse Lovforslag er nu imidlertid, som det høje Ting meget vel ved, ikke alene den, at jeg som Minister har ønsket at gaa videre med Hensyn til Folkekirkens Selvstyre, men Anledningen er for en væsentlig Del den langt nærmere liggende, at vi glædeligvis har faaet de sønderjydske Landsdele knyttet til Moderlandet. Og det er jo kun smaa to Aar si-